

AUTE

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, a 24 d'abril de 2008

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per sentència de data 14-02-08, aquest Tribunal Superior de Justícia estimant en part el recurs dels Srs. B.S. i M.S. contra la resolució dictada el dia 05-06-07 per l'Hble. Tribunal de Batlles, Secció Civil, i estimant en part tant la demanda de l'agent i la reconvençional dels defenents, va condemnar els Srs. B.S. i M.S. a pagar a B.R. SA, la quantitat de 189.714 € amb els interessos legals corresponents a comptar del dia 09-10-00, quantitat de la qual s'ha de deduir tots els diners extrets per B.R. SA del compte n°31219 i altres dels Srs. B.S. i M.S., amb els que el dia 13 de desembre del 2000, es va compensar el saldo negatiu del compte n° 31639, amb els interessos vinguts llavors; sense fer especial imposició de costes d'ambdues instàncies.

II.- Contra aquesta resolució B.R. SA ha formulat un incident de nul·litat d'actuacions, manifestant que l'esmentada sentència ha vulnerat el dret a la jurisdicció per vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en dret.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN.

FONAMENTS DE DRET

I.- Segons la jurisdicció del Tribunal Constitucional, el dret a la jurisdicció, contemplat en l'art. 10 de la Constitució, reconeix a tots els ciutadans el dret a promoure l'activitat jurisdiccional sobre les pretensions deduïdes, amb el benentès que aquesta decisió no ha d'ésser necessàriament favorable a la pretensió de l'actor.

En cas d'autes, la sentència impugnada va resoldre la problemàtica plantejada per la demanda de la part actora, tenint en compte els mitjans de defensa de la part demandada, i no hi ha hagut per tant, cap vulneració del dret a la jurisdicció.

II.- La societat B.R. SA manifesta també que la resolució del Tribunal Superior de Justícia ni ha estat motivada, ni es troba fonamentada en dret andorrà. La jurisprudència del Tribunal Constitucional estableix que si és cert que, com a principi general, qualsevol desestimació d'una pretensió ha d'estar raonada, aquest raonament o motivació no ha de ser exhaustiu sinó que, també en principi, només cal que hi hagi un raonament mínim suficient del qual no pugui desprendre que la decisió no és arbitrària.

No es pot compartir l'afirmació de B.R. SA segons la qual la sentència del Tribunal Superior de Justícia pateix d'una manca de raonament o motivació. Veguem ho: El Tribunal reconeix, com ho sosté la part demandant, que el sistema de finançament emprat pel banc amb els Srs. B.S. i M.S. fou del tot correcte; que no hi ha hagut cap societat de fet entre el banc i els Srs. B.S. i M.S.; que la compensació que fou operada pel banc estava contractualment prevista i la realització unilateral per B.R. SA de la cartera de valors dels Srs. B.S. i M.S. conforme al pactat.

Ara bé, el Tribunal Superior va considerar que aquesta compensació no es podia fer de manera abusiva, sinó coherent, és a dir que el banc no podia utilitzar la compensació en qualsevol moment, sinó que tenint en compte els interessos, no tant sols del banc sinó del client, tenia l'obligació de compensar abans del moment on era assabentat que sabia que la situació d'insolvència del client resultava definitiva, i no empitjorar aquesta situació per una passibitat agreujant el risc.

Aquest raonament no és només que l'aplicació del principi de bona fe en els contractes, reconeguts en el dret vigent al Principat.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

III.- Segons el parer d'aquest Tribunal, resulta tant de l'informe pericial aportat en autes, que de la carta del 13-12-2000, que des del mes de juliol del 2000, el banc tenia constància del nivell de risc de la cartera de valors del Sr. S. que originava l'existència d'una situació descobert en compte corrent no tolerada ni volguda, i a més a més, que no ha estat regularitzada ni garantida suficientment en cap moment. Per tant com ho informa la sentència, en esperar quasi 5 mesos o almenys 2 mesos abans de prendre les mesures concretes per tal de posa fi a una situació del seu client que resultava definitivament compromesa, B.R. SA ha agreujat el risc i sol pot demanar una compensació amb un passiu del qual n'és en part responsable per la seva passivitat.

IV.- Que aquest raonament no agradés a B.R. SA, és una cosa, però existeix i es fonamenta en els principis generals de les obligacions vigents al Principat. No es pot doncs afirmar com ho fa B.R. SA que la resolució impugnada no sigui motivada ni raonada en dret, ço que determina la desestimació del present incident de nul·litat d'actuacions.

V.- La desestimació de l'incident imposa posar les costes judicials del mateix a la part que va formular-lo.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

Desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions presentat per la societat B.R. SA.

Condemnar la mateixa al pagament de les costes processals de l'incident.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-